

Jana Slaninová

KUKLY

Díl 1.

ELVISOVO KOPÍ

Jana Slaninová

KUKLY

Díl 1.

Elvisovo kopí

Domovská stránka <https://slaninovajana.art/>

KOPÍ OD ELVISE A LOVEC DUŠÍ

Jsem divná. Asi bych nikdy taková nebyla, nebejt tý kulky, co lízla moje plíce. Teď chodím na terapii, a kdybych tak zatvrzele neodmítala mluvit o tom, co se stalo, řekla bych to mému psychologovi asi takhle.

Jmenuji se Nell Umbrellová, jsem nemrtvá a byla jsem polda. Zatracenej parchant Luke Smash mě střelil, když jsem si pro něj šla.

Já pak byla na cestě pryč. Znáte to. Světlo na konci tunelu, vůně, fanfáry a tak. Jenomže někdo mi na té cestě vrazil do ruky zvláštní miniaturní kopí a řekl hlasem Elvise – ještě jsi neskončila, baby!

Jsem tedy zpět a občas (soukromě) vyšetřuju nevyřešený a záhadný vraždy.

***

To kopí od Elvise je něco jako špendlík na propichování balónků. Úplně nenápadně mi během návratu od Elvise vrostlo do ukazováčku pravý ruky mého pozemského těla a slouží mi k propíchnutí obalu zbloudilý duše. To aby odešla tam, kam já zatím nemůžu. Mám úkol. Elvisův hlas to řekl jasně.

„Musíš do takový zbloudilý duše píchnout, až obal praskne jako kukla zralého motýla. Pak se teprve může přesunout s lehkostí tam,

kam patří. Já už mám odslouženo. Čekají na mě na druhý straně. Jsi na řadě, tak se snaž!

Snaž se. Instruktaž pár minut a už jsem podle něj lovec duší nebo co. Kdyby nezněl přesně jako Elvis, asi bych trvala na tom, že i já chci být bludná duše.

To se mu to radí, když to dělal sto let. Je to o dost složitější, než se na první pohled zdá. Abych mohla kopí použít a kukla, ve který bydlí po smrti zbloudilá duše, skutečně pod jeho hrotem praskla, musím tu duši poznat. Tedy úplně poznat a taky k ní najít klíč krve. A na to dost často musím využít své starý kontakty u policie.

Už tam nepracuju, protože psychiatr po mým návratu z nemocnice stanovil diagnózu „posttraumatická stresová porucha“ a nedoporučil návrat do služby. Nemůžu teď vidět střelný zbraně, aniž bych začala hystericky ječet a zdrhat. A to, jak každé ví, polda prostě dělat nemůže.

Makám teď aspoň jako soukromý očko (nějak složenky zaplatit musím). Na to mi licenci dali. Na sebeobranu místo pistole nosím na každém boku jednu dýku a v kapse boxera. A Edward mi přihrává kšefty. Je to kámoš ze střední a taky patolog na soudním. Když je dlouho něco nevyřešeného, dá mi tip a pustí mě k informacím zevnitř. Teď mám zjistit, co se stalo nějaký Newmanový. „Pachatel neznámý, případ odložen.“

Zírala jsem na vyloženou konzervu místa činu. Viděla jsem už hodně míst, kde někdo umřel, ale aby všechno zůstalo na místě nezměněný deset let, to byl unikát. Viděla jsem policejní zprávu

i fotografie z místa činu a měla srovnání s jinejma případama. Všude ležely hnusný vrstvy mastnýho prachu...

Většinou se pozůstalí postarali o likvidaci všech připomínek na svý drahý zesnulý. Aby měli klid. Aby se (slovy psychologa) „vyrovnali se ztrátou“ .

Tak tady to zrovna neplatilo. Asi příbuzný neměli psychologa, nebo mrtvá příbuzný. Příbuzný tam podle spisu i podle zaplacených účtů byli, ale „dlouhodobě žijí v zahraničí. Místo pobytu: Česko“ .

Udivilo mě, že nějakej Neameričan (původ Čechensko nebo tak něco) žije typickým americkým způsobem života. Několik kreditek (pět, na každý zhruba deset až dvacet dolarů), pravidelný stěhování za prací (celkem šestkrát) a každoroční rodinný oslavy Dne děkování (fotografií celkem třicet tři) a na nich „dívka“ Oprah, která s Oprah Ježmátushow neměla společnýho nic než jméno.

Zhnuseně jsem přejela cípkem papírovýho kapesníku přes televizi. Ve vrstvě prachu zůstala rýha a na cípu kapesníku se navrstvila zvrásněná polokoule lepkavýho prachu. Asi vyšší vlhkost nebo sousedi příliš používají fričák a mastnotu „sdílejí“ skrze nepoužívanou digestoř. „Jak to vypadá, tady je to fakt mrtvý, a to ve vší účtě k tobě, Oprah.“

Podrbala jsem se na zátylku a věděla, že se budu muset nějak spojit s těma jejíma příbuznýma. Ostatně kolik asi tak někde uprostřed Evropy může bejt Newmanovejch?

Když jsem zavírala dveře bytu Oprah Newmanový, nabyla jsem skoro jistotu, že byt není tak prázdněj, jak se zdálo. Prudce jsem

rozrazila už přivřený dveře a stihla koutkem oka postřehnout nějaké stín. Ovšem jako kdybych najednou nic neviděla. Ale přece...

Na temný ploše obrazovky, kde jsem zanechala stopu svého kapesníku, bylo zcela zřetelně načmáraný kostřbatým písmem: „Oprah se zlobí. Oprah chce vědět, proč zůstala sama. Oprah se to nelíbí!“ Někteří zbloudilý duše se chovají jak malý děcka.

Vždycky jsem měla šestej smysl pro nesmysl a taky občasný halušky (halucinace z přemíry teinu). Protřela jsem si oči a vzápětí zanadávala na svou reakci, protože nalíčený oči vážně dokážou štípat, když si promnete řasenku až do oční sliznice.

Nápis ovšem nezmizel. Navíc mi řasenka zřejmě způsobila optickéj klam, protože (jak je to kruci možný?!) písmo lehce fosforeskovalo. Zase jedna duše k „proclení“, ke který se bude těžko hledat klíč.

„Že já tomu Edwardovi vždycky slíbim vyšetřování takovejch věcí, který jsou za á nesmyslný a za bé nemožný! Sama sobě se divím!

Edward je můj nejlepší kamarád už od střední. Já taky byla jeho nejlepší kamarádka už od střední. Původně jsem si myslela, že po mně jede. Ale jen do doby, než mi řekl: „Jsi super kámoška, Nell. Myslíš, že se Mikovi (kapitán rugbyového mužstva Snails) můžu aspoň trochu líbit?

Pak už zůstalo u klasickýho kámošení bez výhod s výhodou jedinou, a to tou, že jsem od tý doby měla svého osobního módního poradce. Stačilo, když jsem se oblíkla do něčeho, co neladilo, a Edwardovi z toho hned naskočila ustaraná vráska nad kořenem nosu.

Z bytu Oprah jsem jela rovnou za Edwardem. „Ahoj Eddie! Mám pro tebe něco novýho ohledně Oprah. Máš recht, že byla z divný rodiny. Musíme to probrat. Buď tak dobrej a udělej si na mě chvilku. Dorazím za patnáct minut – ještě se stavím u O Railyho pro ty božský sendviče! Pa pa!

Nedala jsem Edwardovi na odpověď ani vteřinu, protože jsem stejně mluvila s jeho záznamníkem. Věděla jsem naprosto přesně, že v sobotu odpoledne je Edward už posledního půl roku doma, protože rozchod s Kevinem vážně nedokázal zpracovat.

„Měli jsme to naplánovaný, Nell. Svatba ve Vegas, pár tejdnu v Karibiku a pak už jen nádhernej život! Tak proč mě (kurva!) vopustil dva dny předtím?!“

Ted' byly důležitý sendviče a pokec. Pro Edwarda jako terapie, pro mě jako válečná porada před cestou do míst, kde se mohlo stát cokoli, protože v srdci Evropy přeci („zcela jistě!) vládne temnej středověk a určitě (!) se tam ještě jí rukama (brrr).

Před domem jsem zatroubila na klakson naše dohodnutý znamení. Vzala jsem sendviče (vajíčkovéj pro sebe a s krutím masem, cibulkou a slaninou pro Eddieho) a vešla dovnitř. Na stěně tikaly hodiny s podobiznou Michaela Jacksona místo ciferníku. Poněkud bizarně působily římský číslice, který vytvářely dojem ujetýho tetování na křídově bílým obličejí.

„Vypadá jako smrtka,“ pomyslela jsem si už asi po dvěstěpadesátitísícátý při tom pohledu. Zrovna úplně stejně jsem věděla, že Eddieho najdu za domem v proutěným křesílku, jak čumí do bazénu, ve kterým už nějakou dobu mají mejdan jenom sinice.

„Ty sinice jsou mojí živou vzpomínkou na Kevina,“ říkal s železnou pravidelností. Dneska se ale jen otočil a suše utrousil: „Dneska má Kevin pohřeb.“

„Jak? Co? Vždyť jsem ho dnes ráno viděla, jak si v bistru u Joudyho kupuje latté!“ Nějak jsem nechápala.

„Jo. To je v pořádku. Jen mi cvokař řekl, ať mu vystrojím pohřeb. Abych se ho zbavil. Víš, jako tečku. Takže pohřeb bude tady v bazénu. Už mám na ty sinice chemii. S jejich vyhubením bude pro mě Kevin mrtvej a já...“ Nadechl se a dodal: „Budu volnej. Volnej a k dispozici. Začnu cestovat, Nell!“

Podávala jsem mu sendvič a zakousla se do svého vajíčkového a s plnou pusou prohlásila: „Upřímnou soustrast. Zvu tě do Prahy. To je někde v Čechensku nebo tak. Dobrodružství a volný chlapi. Pro nás voba.“

Eddieho se to zřejmě příliš nedotklo, protože obřadně sypal chemii do bazénu a za každou vysráženou vločkou ve vodě viděl obrázek Kevina, kterej se rozpouští v kyselině. I s kostma!

Pak mu došlo, že jsem asi něco chtěla. Podíval se na mě a s hrůzou v hlase konstatoval: „Nell?! Co ty strašný antisluncový brejle na hlavě?!“

„Co? Jo, tyhle? Byly na botníku, tak jsem po nich sáhla. Asi je u mě zapomněla moje náhradní máma.“ Přece ti nebudu vykládat, že ten kluk byl fakt třída! Jen se pak už neozval a mně zbyly ty brejle.

Zakousl se do svého sendviče a ještě s plnou pusou pronesl: „Chudák Kevin. Ať je mu voda lehká. Teda země. Ale né, ani země! Ať už de do prdele, hajzl, hajzl, hajzl!“ Zkroutil se v pase, zahodil

zbytek sendviče do bazénu k bakteriím a s pláčem mi padl do náruče. Hladila jsem ho po vlasech jako děcko.

Když už jsme koukali u druhýho piva na jedenáctej díl Teorie tygra, konečně se Edward sebral a zeptal se: „Tak kdy letíme? Praha je prej mystická. Třeba tam potkáme rabiho Löwa nebo si nabrnknu Golema.

S posledním slovem začal chrápat jako najatej. Mateřsky jsem ho přikryla dekou, dala si sprchu a zalezla do jeho obrovský postele – pod deku s obrázkama Michaela Jacksona.

Málem jsem zapomněla. Bejt nemrtvá má jednu výhodu. Nemůžu znovu umřít, ale to mi proti strachu ze střelnejch zbraní stejně moc nepomáhá. Takže v Praze určitě neumřu. Ale možná umřu cestou, protože děsně nesnáším lítání. Takže jsem na internetu začala hledat letenky do Prahy.

Divná rodina Oprah (ty „společný“ fotky ze Dnů díkůvzdání byly vyrobený ve Photoshopu) byla podle posledních policejních záznamů někde v Praze.

Vlastně nevím, jestli se dá rodinou nazvat prateta, který je (jestli se kolegové při zapisování nespletli v datu) podle všeho už sto třicet?! Je teda klidně možný, že už spíš bydlí někde na hřbitově v dřevěným pokoji nebo v plechu nebo je pohozená na nějakým kusu trávy. Ale stopa je stopa a já jsem lovec. Lovec duší nebo co.

Abych Oprah poznala a mohla se na ni napojit, potřebovala jsem klíč krve. Vždycky někdo z rodiny byl klíč. A to i když zemřelýho za jeho života nenáviděl a nestýkal se s ním. Občas to byla docela fuška ho najít, zejména když o to nestál.

Zavolala jsem Edwardovi, aby si vzal dovolenou na příštích deset dní. „Letíme zejtra. Vyzvedni mě a vezmi mi kufr připravený za dveřma, a kdybych nebyla k probuzení, tak mě nalož tak, jak jsem.“

Oblíkla jsem si funkční prádlo, tepláky, bílý triko s potiskem motýla, ponožky a tenisky. Po netu jsem si objednala litr whiskey a o hodinu později s ní vlezla na gauč. Když do letadla v osm ráno, tak jediné na šrot. Eddie už to znal. Párkrát jsme spolu letěli na dovolenou, když mu něco nevyšlo. A teď když mu dal Kevin kopačky, potřeboval vypadnout.

Ráno v půl sedmý naložil do svého MINI Cooperu můj kufr a za ním odnesl mě. Mám štěstí, že nezvracím. Jen se se mnou všechno točí jako na kolotoči. Neudržím se na nohou a hrozně blábolím. Ale jak jsem řekla, Edward už mě zná. Střízlivou mě do letadla nedostanou.

Hotýlek, kterej jsem v Praze předem zamluvila, byl v Praze na místě zvaným Anděl. Připomnělo mi to Elvise, moji kocovinu a to, že tady angličtina musí bejt zřejmě druhěj nejpoužívanější jazyk, protože v blízkym okolí hotýlku to byl samej pub, café a shopping centrum.

Zapadli jsme do nejbližšího pubu, objednali beer a po třech pivech jsme ve dvou šli na hotel skoro po čtyřech. Žádnej Golem se neukázal. Akorát jsme měli oba večer v posteli navíc opici a ráno „kočku“, jak Eddie důvěrně říká kocovině.

Po snídani u Starbucksu jsme si šli koupit antisluncový brejle (ty strašný jsem si podle Eddieho vzít nemohla), protože na rozdíl třeba od Washingtonu, v Praze sluníčko divně kouše do očí, když máte za sebou opici a s sebou nedoléčenou kočku.

Taky jsme koupili mapy, místní sim karty, bazarový telefony, lepicí pásky, multifunkční nože Wictorinox, baterky, taky lehký deky a nějaký místní šnaps se švestkama na etiketě – to pro případ potřeby dezinfekce, protože čtyřicet procent alkoholu muselo vymejt i ránu od dinosaura.

Adresa starý paní Newmanový byla na mapě kousek za Pražským hradem (pokud už náhodou nebydlí na hřbitově), tak se dalo lehce předstírat, že jsme jen náhodný turisti.

Skvělý na Praze je, že je na každým rohu nějaký stánek s jídlem jen tak do ruky a všude člověk koupí pivo, který je tak silný, že na malou opici stačí jedno úplně s přehledem. Až poletíme zpátky, místo whiskey si dám pět českých piv. Jo. Po nich budu spát bezpečně až do Washingtonu.

Dávat si český pivo před cestou přecpanou tramvají ve třicetistupňovém vedru nebyl nejlepší nápad. Já se začínala chechtat a Eddie motat. Různý předměty (většinou selfie tyče japonských výprav) nás dloubaly do žeber, občas do zad a my se na stanici Brusnice vymotali ven a chvíli střízlivěli na pruhu trávníku. Edward se umazal od psího hovna a já mu se smíchem čistila postiženou zadnici svým náhradním tričkem a šnapskem se švestkama na etiketě.

Smrděl tak dvakrát. Trochu po tom hovnu a trochu těma švestkama. Asi jako homeless, kterýho naložili do švestkového lihu. Lidi se otáčeli a já si připadala ještě hůř než blbě. Vypadli jsme tam odsud první ulicí dolů. Za rohem jsme se podívali do mapy a zjistili, že tetička „naší“ mrtvý Oprah bydlí v ulici Pod Hradbami. Za chvíli jsme zkoprněli stáli před obrovskou vilou, která zřejmě svý nejlepší

léta měla za sebou. Okna zírala slepě do ulice, fasáda se v kusech loupala, střechou nejspíš zatejkalo. Ze zahrady za rezivějícím plotem natahovaly zpustlý dřeviny svoje pařáty.

I jako nemrtvá jsem se tu cítila hodně nesvá. Ještě že ta vila neměla v kapse pistoli. Ani ty kapsy, do kterých by ji dala. Dodala jsem si odvalu tím, že jsem si zavadala trochu toho švestkovýho čistidla. Málem jsem přišla o dech i hlas, kuckala jsem a dávila se a rozhodně jsem Eddiemu zakázala pohledem, aby se mě dotýkal, protože smrdět teď jako on se mi vůbec nechtělo!

Opřela jsem se do zrezivělý brány, která na nás se skřípotem rozevřela svou hladovou zanedbanou tlamu a pozřela nás. Rostliny pokryly chodníček i schody, každou chvíli se naše oblečení zachytilo o nějakou z nich. Jako kdyby tady všechno nesnášelo nezvaný hosty.

Na zvonku stálo „Newmanová Vladana .

„Je rozumný tady zazvonit, Nell?“ slyšela jsem šeptat Edwarda. To je poslední, co si pamatuju, protože pak jsem utrpěla šok! Najednou se mi při stisknutí zvonku vybavila scéna, kdy moji plíci prořalo něco strašnýho, a já ztratila vědomí.

Teď jsem byla při vědomí, ale zároveň ve svém bezvědomí tehdy. A slyšela jsem to, co jsem v bezvědomí tenkrát neslyšela. „Oprah, ta děvka! Zradila mě a to jí nedaruju!“ Byl to hlas toho zmetka Smashe! To on zabil mimo jiný taky Oprah. Docvaklo mi, že to byl Burnsův kontakt. To byl ten informátor! Bože. Tak Oprah... Taky mi došlo, že detektiv Burns s ní spal. To on věděl o její rodině. O tetě.

Stiskla jsem rty a taky kliku. Spojení s klíčem k duši Oprah bylo navázaný. „Jdu dovnitř, Edwarde. Ty na mě počkej venku.

Nerozuměl bys tomu, co se tam bude dít. Jednou ti budu vyprávět o tom, co se mi stalo, když mě ten hajzl střelil. Bála jsem se, že další doktor, kterej mě bude mít pod rukama, budeš ty. Ale stalo se něco horšího. Ale na to teď není čas. Počkej. Vráťím se. Slibuju.

Vešla jsem do zatuchlýho domu a v šeru si stírala z obličejů pavučiny. Cítila jsem, že paní Newmanová není daleko. Bylo slyšet, jak v dusným tichu pumpuje její srdce. Necítila ani trochu strach. Zvláštní. Většina klíčů krve byla podle Elvise vyděšená. Působilo na ně (nějak) to moje kopí v ukazováku. Musela jsem získat kapičku jejich krve a z ní pak přecházelo poznání na mě. Pak jsem mohla poslat bludnou duši tam, kde má bejt. „Čekala jsem, že přijde Elvis,“ pravila dáma tak zvrásněná a kostlivá, že by klidně mohla bejt matkou...

„Vlada Napichovače?“ dokončila ona nahlas to, co já si myslela jen v duchu. Pozorně se na mě zadívala a dodala: „Měla jsem za to, že přijde-li někdo jiný než Elvis, bude daleko nápaditější. Nu, nedá se zřejmě nic dělat. Každý další lovec je o kategorii níž. Už jste v mém životě třetí, má drahá. A Oprah nebyla má neteř ze vzdáleného kolena. Byla to moje dcera! Pokaždé zemře některá z mých dcer, aby přivedla lovce ke mně.“

Zase věděla, nač myslím. Děsila mě. Nohy mi začaly tvarohovatět a já měla hodně blízko k tomu, abych sáhla po jedné z dýk u pasu. Naštěstí jsem zavadila ukazovákem o zábradlí schodiště, na kterým ona stála. Bolest pod nehtem byla zřetelná. Vždycky to bolelo, když jsem brala klíčům kapku krve. Natáhla ke mně ruku a řekla: „Udělejte, co musíte. Osvobodte duši mé dcery.“

Kapkou krve dámy starý jako svět se ve mně rozběhly všechny informace, který se valily mým nitrem tak, jako by mě válcovalo utrpení všech a všeho. Stála jsem před Pramatkou. To ona byla u zrodu všeho. U zrodu Života. Taky se mi dostalo poznání, že Oprah byla její poslední dcera.

„Ano, je to tak. Lovci jsou ke mně přivedeni vždycky, když zemře jedna z mého rodu. Ty jsi poslední lovec svého druhu.

Zatmělo se mi před očima. Poslední?! Přece to po mně nikdo nemůže chtít navěky?! „Elvisi, ty parchante!“ zařvala jsem, až se vila otřásla v základech. Já se otřásla v základech!!! „Já... já tohle ale nechci! Ať si to zase vezmou zpátky! Bože, proč zrovna já?

„Odjeďte s tím chlapcem, co čeká venku, odjeďte, osvobodte duši méj dcery, zajedeťte si na dovolenou, odpočiňte si a pak, až se uklidníte, můžete se vrátit sem. Tady jste totiž doma, mladá dámo. Nellien.

Všechno se se mnou točilo, celej svět se mi v tom okamžiku zhroutil někam do hajzlu. Bez pozdravu jsem vypadla ven, popadla Eddieho za rukáv a táhla ho pryč. Bylo mi jedno, že na nás lidi civí, že Edward smrdí a já vypadám jako po dvou tejdnech nepřetržitýho fetování. V uších mi znělo „Nellien“ a v hlavě mi bušilo milion permoníků.

Na hotelu mě Edward dostrkal do sprchy, shodil smradlavý hadry a vlezl si za mnou. Pod horkýma kapkama, který dopadaly na moje záda, jsem drkotala zubama a cloumala mnou zimnice. Eddie vzal mejdlo a houbu. Mydlil mi záda, pak celý tělo. Systematicky a

důkladně. Masíroval mi ztuhlý šlachy na rukách, který se ze šoku kroutily jako pařáty. Kdyby jen věděl, jakou zrůdu vedle sebe má.

Rychle se umyl, opláchl a kontroloval mě, jestli neomdlívám. Stála jsem vedle něj ve sprše bez hnutí. Když se umyl, vypnul vodu, sáhl po ručníku a županu. Osušil mě a něžně zabalil do županu. Odnesl mě na postel. Když mě přikrejal, dal mi pusku na čelo a řekl: „Kdybych nebyl na kluky, neodolal bych ti, Nellien.“

Škubla jsem sebou a odmrštila ho od sebe takovou silou, že letěl metr vzduchem, než těžce dopadl na podlahu. „Zopakuj to ještě jednou!“

Třel si naražený záda a udiveně vrtěl hlavou. „Jen jsem řekl, že kdybych nebyl na kluky, neodolal bych ti. Copak je to tak strašný, abys mě kvůli tomu skoro přerazila?!“

„Ne tohle! Zopakuj to jméno! To chci slyšet!“ řvala jsem na něj tak, že se zrcadlo za jeho zády začalo rozpadat na kousky.

„Jaký jméno? Vždycky jsem ti říkal jenom Nell. Moje nejlepší kámoška ze střední. Nell.“

Vypadal tak čistě a nevinně, že jsem bezmocně rozhodila rukama a začal mnou lomcovat pláč. Moje emoce byly jako vlnobítí za bouře. A Eddie byl najednou jako maják. Jediná jistota v mojí tmě. Objala jsem ho tak mocně, že jsem mu málem zlomila žebra.

Hladil mě, objímal a tiše mi zpíval do vlasů. Znělo to tak, že jsem během pár minut usnula hlubokým a bezesným spánkem.

Ráno jsem se potichu plížila do koupelny. Místo nevyspalý Nell, na kterou jsem léta zvyklá, na mě nevěřičně zíralo moje nový já. Vlasy jsem měla úplně bílý a oči černý jako uhel. Moje malá brada, která se

mi nikdy moc nelíbila, byla najednou akorát. Rysy se mi zvýraznily a i bez mejkapu jsem vypadala skoro jako supermodelka.

Tedy až na tu vejšku. Ale vyšší jsem bejt nikdy nechtěla. Stodvaasedmdesát mi připadalo vždycky přiměřený – na holku. Co mě ještě víc překvapilo, bylo to, že místo Nell třicátnice na mě vejrala holka o deset let mladší.

„A kurva!“ vyjelo Edwardovi z pusy. „Asi jsem od tebe dostal šlupku i do hlavy. To mi řekni, co jsi chlastala, že je z tebe teď taková kočena, Nell.“ S rukama založenýma na prsou se culil od ucha k uchu.

„Eddie, to bude na letišti průser!“ vzdechla jsem.

„Klid, řekneme, žes byla na plastický operaci. Je to tu prej v Praze levný. Zafačujeme ti celej obličej a vlasy schováme pod klobouk. Neboj, Nell.“ A já se fakt nebála. Poprvý ve svém neslavném životě jsem se nebála. Ničeho. Ani tý ženský ve vile.

Odbavení i let byly v klidu (já skoro na šrot), Eddie měl milion a jednu otázku a nápad, co se se mnou mohlo stát, že nastala ta proměna. A já byla pod vlivem pátýho piva Pilsner Urquell čím dál klidnější a taky tím, čím dál jsme byli od tý Prahy „magický“ vzdálenější.

Doma mě Edward vysadil ze svýho vozu, dal mi kufr za dveře a jel si k Joudymu pro kafe. Nějak jsem tušila, že se potká s Kevinem. Potřeboval to uzavřít. Vyhubení sinic mu moc nepomohlo. Ale bazén byl konečně zase k plavání. Mě čekala brzy kukla Oprah. Dneska jsem toužila jen napustit vanu, lehnout si do ní, palcem nohy šťourat v přítoku vody a pak gauč, polštáře, patchworková deka, Louis Armstrong...

Už jsem usínala, když zazvonil mobil a na druhým konci mi ovíněnej Edward začal vyznávat lásku, protože si myslel, že se dovolal Kevinovi. Mlčela jsem, protože to z něj muselo ven. Ukončil to slovy: „Miluju tě, ty jeden hajzle, ale užž na tebe ssserrru!“ To byl výkon. Umínila jsem si, že se za ním ráno stavím v práci a přivezu mu dvojité latte s čokoládou. To miloval skoro stejně jako blbýho Kevina.

Joudyho bistro otevíralo časně. Za barem svižně pobíhala Deborah. Ráda jsem se na ni dívala, jak chystá palačinky a lije na ně hustej javorovej sirup. „Ahoj Deb.“ Ústa se jí roztáhla do úsměvu, kterej jsem milovala už jako dítě. A Deb milovala mě jako matka. Jako každýho sirotka, kterej se za sebe uměl porvat.

Sama děti neměla. Prodělala kdysi škaradej zánět dělohy a bylo nutný ji vyndat ven. Za každý dítě, který Debbie nemohla mít, hubou i srdcem adoptovala jedno dítě z ulice. Vždycky měla dost kakaa a palačinek pro každý takový dítě. Věděla jsem o deseti včetně mě, ale zřejmě nás bylo celkem dvanáct. O složitějších věcech totiž Deb nemluvila. Nikdy.

„Nellien? Tak moc ráda tě zase vidím!“ Zatraceně, kde k tomu Deb (moje náhradní máma) přišla?! Na rozdíl od Edwarda jsem ji nechtěla přerazit vejpůl. To se mámě (ani náhradní) prostě nedělá, ať už jste jak chcete nasraná přišera. Ale já zatím vypadala nejlíp ve svém divným životě.

„Deb, jak jsem mohla týden existovat bez tvejch palačinek a bez čaje černýho jako sir Earl Gray s mlíkem!“

„Posad' se, Nell. Musíme si promluvit.“ Tyhle řeči vždycky Debbie vedla, když jsem byla v průseru. Asi jsem v průseru byla. Oči mojí

milovaný náhradní matky byly vážný a vědoucí jako sfingy Sandonorico v Nekonečným příběhu.

„Nebudu tě oslovovat Nellien, pokud mě o to sama nepožádáš. Až se na to budeš cítit, ptej se. Přišel čas.“ Cítila jsem, jak mě to jméno odpuzuje i vábí zároveň. Poprvý ho slyšet bylo jako dostat po jemný kůži na zádech devíticásou kočkou, která rve kůži z těla i s masem.

„A teď se ptej, na co chceš. Jenom jednu věc odmítám říct. Jak často jsem chtěla tvou skutečnou rodinu roztrhat na kusy zaživa.“ Na vteřinu mě ovanul neskutečně silnej proud energie, kterej může vyvinout ve svém nitru jen matka bránící mláďata.

„Kdo vlastně jsem, Deb? Proč jsem zrovna já zrůda? A co ta hnusná stařena? Pramatka. Proč mi tak ublížila? Co chce? Proč já?“ Chrlila jsem otázky jako smyslů zbavená. Deb byla klidná. Dál pobíhala za barem a dělala to, co všechny ty roky předtím. Byla dokonalá. Mateřská, vnímavá, nápomocná. Byla... To není možné. Deborah byla...

„Tvůj ochránce,“ dokončila mou nevyřčenou otázku. „Mám úkol. Chránit ty, kteří jsou opuštění. A tebe mám nejraději, Nell. Protože ty věci řešíš. Neutíkáš. I tehdy, když ti děcka na ulici nadávala a smála se ti, že nemáš mámu. Postavila ses jim a řekla, že ony si mámu vybrat nemohly. A že ty sis vybrala mě. To bylo moc krásný. A taky statečný.“

Aniž se mě ptala, připravila dvojitý latté s čokoládou (pro Eddieho), velký latté pro mě a pro oba velkou porci sjevch neobyčejně lahodnejch palačinek s extra porcí javorovýho sirupu, sladkýho jako pokušení v ráji.

Poděkovala jsem, objala její širokej mateřskej přístav v mezihrudí a vyrazila za Edwardem do práce. Snad bude mít chvilku na pauzu mezi nimráním se v mrtvolách a psaním závěrů pitev.

Eddie nebyl v práci. Prej volal, že nedorazí. Asi si (zase) „nakoupil“ velkou opici a kočku. Vyrazila jsem za ním. Našla jsem ho spát v křesílku u bazénu. Hlava mu visela ke straně, chrápal a slintal zároveň. Nechápala jsem, jak je možný, že se neutopil svejma slinama.

Přidržela jsem mu pod nosem jeho oblíbený dvojitý latté s čokoládou. Zamlaskal ze spaní a lehce se vychýlil na levou stranu. Žuchnul na zem a začal šermovat rukama kolem. Latté jsem uhájila. Pomohla jsem mu na nohy, odsmykala ho za rukáv do jídelny a posadila ke stolu. Postavila jsem snídani na stůl a natáhla se pro rozprašovač vody, kterej používal na rosení sukulentů. Představila jsem si, že je vyprahlej sukulent (no problem), a hojně jsem ho pokropila.

Stihla jsem včas sklidit stranou snídani a zároveň mu do pusy vložit palačinku. Viditelně ožil a sápal se po svém dvojitým latté. „To je paráda, Nellien. Kafe a palačinky. A jo, tebe taky rád vidím.“ Měla jsem sice chuť ho za to pojmenování majznout něčím po hlavě, ale z nějakýho mně neznámýho důvodu jsem jen vzala svůj kelímek s velkým latté a vyšla ven k bazénu. Sinice už byly po smrti a Edward nebyl až tak na zabití.

Přišoural se s mokrou utěrkou na hlavě a poslední palačinkou, kterou mi zacpal pusu, a začal mluvit. „Včera jsem do noci seděl na baru u Debbie. (Kdy Deb vlastně spí, napadlo mě.) Prej to jméno, co jsem řekl, je tvoje jediný pravý jméno. A to, jak teď vypadáš, je

způsobený kapkou krve tvojí matky. Ale možná se mi to jen zdálo, protože jsem dost chlatal. Kvůli Kevinovi, víš?

Upřel na mě vyloženě psí oči. Smutek se nemá zapíjet, protože se nenařídí. „Tak je asi čas na nějakou dovolenou, ne, Eddie?“ Šli jsme do jeho pracovny a na internetu vybrali „parádní“ last minute na Barbados. („Zase letadlo?!) Zhynu bídou smrtí, nebo mi ztvrdnou játra. Ale co bych neudělala pro nejlepšího kamaráda.

Během dovolený se Eddie třikrát smrtelně zamiloval. Hned zase vystřízlivěl, když zjistil, že objekty jeho lásky byli jen profesionální společníci, který si po vášnivý noci řekli o prachy. Ten kluk má neuvěřitelný pech. Já odpočívala, válela se s knížkou pod slunečníkem a maskovala šátkem vlasy a oči brejlema. Těma strašlivýma, kterejm Edward nemohl přijít na jméno.

„Proč si ksakru nekoupíš něco stylovýho, Nell?!“ S těmi slovy mě naložil do vypůjčenýho SUV a vyrazil se mnou z hotelu v Saint James do Bridgetownu. Asi si potřeboval vylejt srdce, protože celou cestu za á nadával na Kevina a za bé po něm toužil. Vykládat mu, aby se na něj už vykašlal a začal si užívat svobody, bylo marný jako snažit se narvat křížovej šroubovák tam, kde je potřeba plochej. Nešlo to.

V prvním obchodě se suvenýry na Swan street málem odešel s bednou místního rumu, kterou hodlal ztrestat hned večer na pláži. Otrava alkoholem byla to poslední, co by měl Eddie zkusit. Přemluvila jsem ho, aby se mnou podnikl nákupy na moje nový já. Byla to finta, jak ho udržet střízlivýho.

Podařilo se to jen zčásti. Kromě neobvykle levnejch hadříků, který mi dodávaly punc doposud neobjevený star, si ten parchant Edward

koupil na tajňačku tři lahve (ví sám Belzebub, jak se mu to podařilo přede mnou zatajit). Na pláži jsme se pak zduněli oba a usnuli vedle sebe při západu slunce.

Probralo mě nutkání někoho sejmout. Kde se to vzalo, jsem neměla páru. Asi ta nesplněná mise s Oprah. Měla jsem se s ní spojit a pochopit, co ji tady na Zemi poutá. V měsíčním světle jsem viděla něco, co se vylouplo z páry nad zátokou.

Postupně se to víc a víc podobalo starý Newmanový. Jak se její obrysy zvýrazňovaly, nutkání někoho sejmout mizelo a já popadla Eddieho za triko, zatřásla s ním jako tsunami a blekotajícího jsem ho rychle táhla pryč. Ten vjem starý Newmanový mě pěkně vyděsil.

V hotelu jsem do Edwarda nalila kafe s pořádnou porcí limetkový šťávy (probralo by to i mrtvého) a do sebe skoro litr tonicu s ledem. To hořký pití mi dost často dodalo energii k přemejšlení a taky mi (asi) čistilo krev. Jinak si nedovedu vysvětlit, jak je možný, že ve chvíli, kdy v mé krvi začal kolovat i chinin, jsem zase začala uvažovat skoro stejně jako moje původní já.

„Oprah, Praha, Newmanová. Oprah, Praha, Newmanová.“ Měla jsem kocovinu ze zpátečního letu, měla jsem kocovinu ze svého nového já. Bylo mi zle ze zážitku na pláži. Ze své chuti někoho sejmout, aby se mi ulevilo. Seděla jsem u Debbie na baru, cucala ledový kafe a čmárala novou konturkou na rty po ubrousku.

Vyšla z toho směsice čar, který při moc velké fantazii podpořený ledovými kostkami, který mi drncaly při pití o zuby, mohly vypadat jako divnej míč na rugby, nebo schizofrenní kukla fantasmagorického Picassova motýla.

„Nell. Vzpamatuj se. Jasný? Čekají tě velký změny a to chce přípravu. Trénink. Takže kdy půjdeš za Oprah?“

Zrovna se mi zdálo, že kukla v podobě míče na rugby nebo míč v podobě kukly se začíná v jednom švu (sama a bez mého kopí v ukazováku) otvírat, a Deb mě takhle švihem vrátí do reality, na kterou fakt nejsem připravená. Oprah. Nějak jsem tušila, že její prasknutí mě donutí k hodně nepřijemnejm věcem.

Třeba k další kocovině v letadle, kde tentokrát poprvý nebudu mít vedle sebe Edwarda. Ještě se mi po dovolený neozval. Bídák. „Debbie. Vyprávěj mi, jak ses mě ujala.“

To vždycky zabralo. Debbie měla veliký srdce a moc ráda vyprávěla o všech svejch (nebiologickejch) dětech. Vždycky upřela ty své temně sametový oči někam vzhůru a hlasem anděla (jestli kdy anděl promluvil, mluvil jistě jejím hlasem) začala vyprávět nebo spíš skoro zpívat příběh o děvčátku s černou stuhou přes rukáv, který pro pláč nevidělo a upadlo na New street sedmdesát čtyři, kde Deb tehdy pracovala. „Kakao a palačinky, kakao a palačinky, náplast na bolístky, náplast na rány...“

Tentokrát se ale Debbie zamračila, strčila mi do ruky kelímek s něčím, co páchlo jako stoka, a řekla (skoro bych přísahala, že nemluvila, ale vrčela úplně neznámá slova): „Nellien, okamžitě se vzchop, tohle vypij a dělej to, co umíš nejlíp. I když si to už dávno nepamatuješ!“

Obrátila jsem do sebe tu nechutnost a doufala, že kocovina přebije ten puch i chuť. Když mi do krku vklouzly první smrdutý kapky, pevně jsem zavřela oči a zatajila dech. To, co smrdělo jako samý dno

pekla (nebo hodně uleželej sejra casu marzu), začalo na jazyku mírně sládnout, perlit a do žaludku dorazilo jako Barbar Conan ve své vrcholný formě. Vyvolalo to vlnu rozkoše, na který připlouvaly různý obrazy.

Na jednom z nich jsem seděla hned vedle Ježíška na trůnu a rozdávala těhotnejm holkám jablka. Na další vlnce přišel Bůh Otec a vedle něj stará Newmanová ve své současný podobě. Všechno začalo divoce kroužit, ale suchý rty tý starý potvory Pramatky byly jasný (každá sto let stará vráska se na mě šklebila) a skřípavě mi připomínaly starej dluh za klíč krve. Oprah.

Probrala jsem se doma na gauči, obložená polštářema, přikrytá Edwardovou vojenskou parkou. Poloseděl vedle mě, chrápal a z koutku pusy mu skoro ukápla slina. Dojalo mě to. I když jsem si to nikdy nepřiznala, kdybych měla bráchu, byl by to určitě Eddie. Byl pozornej, milej a asi víc než jen nejlepší kámoš ze střední. „Mám tě ráda, ty slinto.

Parku jsem mu tiše přetáhla přes hrudník, políbila ho (neznatelně) do vlasů, hodila na sebe čistý triko, džíny, opláchla tu novou holku v zrcadle a vyrazila do bytu Oprah. Na cestu jsem si nebrala nic. Ani jsem se nestavila u Debbie pro latté.

Před domovníma dveřma se do mě dala skoro zimnice. Zahnila jsem ji rozhodným dupnutím, což v teniskách nemá ten důraz. Jenomže podpatky od té doby, co jsem obdržela do těla kulku od toho zkurvysyna Smashe, nenosím. To byl asi ten důvod, proč mě tenkrát tak snadno střelil. Musel slyšet, jak klapu! Do bytu jsem se vkrádala

jako zloděj. Nechtěla jsem, aby mě při lovení duše někdo viděl. Taky jsem se netěšila na Oprah.

Uvítala mě „konzerva místa činu podruhé! Klap! . Ve skutečnosti se dalo ticho v bytě krájet. Jen někde na druhý straně stoupaček bylo slyšet hekání a vrzání nábytku. Buď měli vášnivou ruskou uklízečku, která jednou rukou posunovala nábytek a oceňovala jeho rozměry, nebo měl pan domácí na výšku jistě přes dva metry, protože se ozývalo do vrzavých zvuků přidušované volání: „Ták vělíkýj, ták moc!

Nehledě na ruskou uklízečku a jejího zaměstnavatele (snad ji za tu dřinu slušně platí), Oprah si servítky nebrala. Zase se ozvalo: „Oprah se to nelíbí!“ Otočila jsem se po zvuku a tentokrát byla přímo přede mnou. Na levém spánku černej otvor, kolem splený vlasy barvy zralejších meruněk. Teď byla ta chvíle. Zнала jsem díky klíči od starý Newmanový všechny neviditelný záhyby týchle duše. Kukla byla připravená prasknout.

Ve chvíli, kdy jsem ukazovák s kopím vnořila do jejího nehmotného těla, jsem měla pocit, že jsem se s ní i já sama rozletěla na nanovlákná, skrze který proudily obrazy, děje a zvuky. Oprah stekla na podlahu jako dehet, zasmrděla a zmizela.

Zbylo po ní prázdný černý nic a já se najednou vznášela ve skleněný osvětlený krychli. Výhled na Zemi byl úchvatnej. Někde byly řetězy světel, jinde modrá barva s bílejma žilkama a taky oranžová, zelená. Celý to bylo perfektní. Teplo a klid mě obklopovaly jako teplá a hebká kočičí srst. Bylo by tak lehký tam zůstat a kochat

se po zbytek Světočasu výhledem, kterej si nemůže koupit ani Rockefeller.

Jenomže mi to nebylo dáno. Stáhli mě dolů jak na stříbrným navijáku. Náraz při tom, když se duše vrací do těla, většina lidí nevnímá. Ale já jsem nemrtvá, takže to je blbý. Představte si stav, jako když z lázní, kde o vás pečují, začnete po příjezdu dřít na poli s bavlnou a do zad se vám najednou zatne koženey bič s koncem nacucanym osolenou vodou. Pálí to ještě dost dlouho a připomíná to, že nejste víc než poskok, kterýho může majitel uvíst do stavu naprostý blaženosti a pak ho srazit k zemi jednou ranou.

Nevim, jestli si na tohle někdy zvyku. Elvis to prej takhle kroutil skoro dvě stovky let. No, potěš kostě. To bude šichta. Pomyšlení, že po každý puklý kukle budu chvíli šťastná jako snad za života před nemrtvostí nikdy ne, mě dost děsila. A to jsem se v jednu chvíli domnívala, že se už nebojím vůbec ničeho.

Sebrala jsem poslední zbytky sil, abych se dopravila domů do své postele. Potřebovala jsem spát, a to nejmíň dvanáct hodin. Sprcha mě místo osvěžení ještě víc uondala. Ani jsem nevěděla, jak rychle může nemrtvej usnout. Asi jsem vůbec nespala, protože najednou jsem nebyla v posteli, ale propadala jsem se do temný díry. Čím víc jsem se snažila se něčeho chytit, tím rychleji jsem se řítila někam, kam jsem vůbec nechtěla. Pak jsem se ocitla v bazénu u Eddieho, kterej byl plnej vanilkovýho pudingu, kterej já děsně nerada.

Vanilka pro mě už od mýho dětství byla něco jako česnek pro upíry. Tady toho vanilkovýho „česneku“ na mě bylo až moc. Plavat v něm mě stálo stejný úsilí jako mouchu plavba v javorovým sirupu.

Vzápětí jsem byla obalená hromadou popraskanejch kukel, ze kterejch mě začínala slušně bolet hlava. Nutilo mě to zavřít oči. Vtom jsem je uviděla. Oprah a Pramatku. Byly obě mladší, ale přesto bylo jasný, že pamatujou Mrtvý moře, když ještě bylo marod. Stály v tý vile v Praze, která teď vůbec nebyla zaprášená. Ani keře před ní neděsily nataženejma větvema. Na něco obě koukaly.

Vznášela jsem se jim nad hlavama a snažila se zahlídnout, nad čím se obě tak vztekají. Povedlo se mi dostat se mezi jejich načesaný hlavy a myslela jsem, že mě trefí šlak (teda kdyby to vlastně u mě bylo teď možný).

Na starý fotce se zažloutlejma okrajema byla Debbie! Ale ještě horší bylo, že v její náruči byla holčička s černou páskou na ruce. Byla jsem to já!!! Otočily tu pohlednici pořízenou podle nápisu v nějakým ateliéru na Bond street. Na jejím rubu bylo napsáno:

„Je v pořádku. Vzala jsem ji ze sirotčince a vy se k ní už nepřibližujte! Stačí, že je z vaší krve, a to je samo o sobě dost velkej problém. Kdo ví, jak často jí budu muset vymazávat paměť!“ Podpis byl zvláště proměnlivej, ale po chvíli se ustálil a já četla „Azrael .

Tak. A mám to mít. Jsem šílenej lovec duší, moje náhradní máma je archanděl, a navíc jsem příbuzná s nějakou Pramatkou. Co horšího se mi asi může v životě stát?

Ještě že jsou na světě nejlepší kamarádi, který náš život dělaj snesitelnej.